

difalt Middele, og det blev efter Meddelelse af et Medlem i dette Thing optaget af 4 andre Stater. Og Grunden til, at disse 4 andre Stater optog det, var, at de saae mærkværdige Resultater deraf. Medens de andre Stater havde 1 Forbryder for hver 1,200 Individier, havde Maine 1 for hver 32,000. Det er dog et stort Resultat. Men man kan da ogsaa godt forstaa, at Spiritus er Noget, der udøver en skadelig Indvirkning paa Karakteren og Villien. Dens ødelæggende Indflydelse paa Menneskets slyffe Liv er slem nok; Driffældighed kan ødelægge Individet fuldstændig; men hvis han fortsætter med Driffældigheden, ender det med, at han bliver baade moralsk og aandelig ødelagt; saa det er ikke saa sært, at en saadan Lov som den, der blev indført i Staten Maine, kunde bringe saa overraskende Resultater. Som jeg siger, anser jeg Staten for at være Hovedmidlet, det, der først bør anvendes. Bag efter kan der komme mere.

Nu kan der være Spørgsmaal om den Stat, vi have foreslaaet i Lovforslaget, nemlig 1 Kr. pr. Pot 8 Graders Brændevin, er passende. Det er naturligvis en Smags-sag, Noget, som man godt kan have forskellige Meninger om. Nogle mene, at det er for lidt, Andre, at det er for meget. Jeg har hørt begge Meninger udtale, ogsaa fra Medlemmer i dette Thing men netop det, at man hører begge Meninger, tyder paa, at Forslaget er nogenlunde passende, og som de ærede Medlemmer hørte af de Oplysninger, jeg meddelte fra Sverige og Norge, er Afgiften der ikke væsentlig mindre end her er foreslaaet. Jeg tror, at en saadan Stat vil have meget større Følger, end de fleste antage. Den vil for det Første bevirke, at det enkelte Individ krumper sig ved at købe saa meget som før. Den, der nu kan faae sit Anker fyldt i Kjøbstaden for 10 Kr., men til den Tid skal give 40, han skal nok lade Ankeret blive hjemme, og den Smaaemand, der saa skal give 4 Kr. for at faae sin Dunk fyldt, medens han tidligere slap med 1 Kr., han skal nok lade sin Dunk blive hjemme eller i hvert Tilfælde indskrænke sig saaledes, at han kun drikker 1 Snaps, medens han tidligere drak 5. Det vil altsaa være Statens Indflydelse paa det enkelte Individ, og den skal nok gjøre sig gjældende; han skal nok komme til at tage Hensyn til Pengene, naar han da ikke er helt forfalden, for saa er der ikke noget at stille op med ham; men for dem, der ere Herre over sig selv, vil det, at der lægges en Skat paa denne Vare, saa at den bliver gjort meget dyr, bevirke, at det daglige Forbrug bliver mindre. Men Skatten vil ogsaa have den Virkning, at den

vil influere overordentlig paa Handelen med Brændevin. Jeg er overbevist om, at saa godt som alle Udsalgsstederne paa Landet ville forsvinde, der vil blive en meget lille Omsætning, og de slage allerede nu, da de have den store Omsætning, over, at de ikke kunne betale den store Afgift, de skulle give for Handelen. Naar Omsætningen altsaa bliver mindre, følger det af sig selv, at de tjene endnu mindre, da Priserne maa sættes saa lavt som muligt, thi ellers tjene de slet Intet. Derfor er jeg overbevist om, at Brændevinshandelen paa Landet og de mindre Udsalgssteder i Byerne ville falde bort af sig selv, fordi det ikke kan betale sig for Bedkommende at handle med Varen.

Nu er der naturligvis en hel Del Medlemmer af dette Thing og ogsaa Folk uden for Thinget, som ville sige, at det er en forfærdelig Skattebyrde at lægge paa Brændevin. Jeg tror nu paa ingen Maade, at det kan siges. Sagen er den, at naar den fører til en Indskrænkning i Forbruget, vil selve Udgiften ikke blive større; naar en Mand ikke drikker mere end 1 Snaps, medens han før drak 4, vil Udgiften blive omtrent den samme. Der er endnu en anden Thing, jeg vil minde om, og det er § 4 i Lovforslaget, hvorefter enhver Dre, der kommer ind ud over det Beløb, som Staten nu faar, vender tilbage til Befolkningen, idet det er bestemt udtrykkt, at Beløbet skal anvendes til Forsørgelse af værdige Trængende, men det kommer jeg senere tilbage til, saa det skal jeg ikke komme videre ind paa nu. Men navnlig tror jeg, at Forslaget vil have den Virkning, at det vil flytte Skattebyrden. Da jeg forelaagde Forslaget, fremhævede jeg, at vi bruge Brændevin for 14 til 15 Millioner Kroner om Aaret, og det er væsentlig den fattige og simple Befolkning, der drikker Brændevin og svarer Udgiften; thi det er ikke en Skat, men en Udgift; Skattebeløbet er jo mindre, nemlig kun 2,300,000 Kr. Men den store Udgift, som den simple fattige Befolkning nu bærer, vil den søge at unddrage sig; thi dersom Noget tror, at Arbeidsmændene, som jo er de, der ere mest hengivne til Brændevin, holde paa, at Brændevinsdrikket skal opretholdes, saa tager han fejl. Kommer man til at tale med en fornuftig Arbejder, saa siger han: Ja, det er til Gavn for os at indskrænke Drikket. Jeg har talt med dem derom og bragt det frem paa Arbejdermøder, og de have altid været fuldstændig enige med mig dert; og jeg er vis paa, at alle fornuftige Arbeidere ville sige, at det er godt, om Brændevinsdrikket kan indskrænkes. Derfor siger jeg, at Skattebyrden vil blive flyttet fra dem,